

Arrest

nr. 218 081 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjiiitische geloof aanhangig. U bent geboren in de stad Mashhad, gelegen in de provincie Khorasan-e-Razavi van de Islamitische Republiek Iran. U woonde er tot uw tiende, waarna u samen met uw familie door de Iraanse overheid gedwongen werd om te verhuizen naar het vluchtelingenkamp bij de stad Torbat-e-Jam, eveneens gelegen in de provincie Khorasan-e-Razavi, waar u verbleef tot uw vertrek uit Iran in 2015.

Omdat de Iraanse autoriteiten uw Iraanse verblijfsvergunning bijhielden en ze u hier slechts een kopie van gaven, vreesde u naar Syrië of naar Afghanistan te worden gestuurd. U besloot ook om Iran te verlaten omdat u als Afghaanse vluchteling geen rechten had en u er geen toekomst kon uitbouwen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd omdat u sjiïet bent.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: Iraanse verblijfskaarten van uw familie, uw Iraanse verblijfskaart, de Iraanse werkvergunning van uw vader, uw Iraanse werkvergunningen, de reisvergunning van uw vader, de taskara van uw vader, Iraanse schooldocumenten, vijftien foto's en een briefomslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Betreffende het attest van familiaal systeemtherapeute en hypnotherapeute N. G. (...), waarin gesteld wordt dat u kampt met duidelijke tekenen van post-traumatische stress (waaronder concentratie- en geheugenproblemen), dient opgemerkt dat nergens uit het attest blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12/01/2018, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielerprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielerelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw geboortedatum. Zo verklaart u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren werd op 6 juli 1985 alvorens u zich corrigeert naar 15 juli 1987 (Verklaring DVZ, vraag 4). Op het CGVS verklaart u plots dat u geboren werd op 15 tir 1364 (6 juli 1985 volgens de gregoriaanse kalender), maar dat er een fout werd gemaakt op uw Iraanse documenten en er overal 15 tir 1363 staat (6 juli 1984 volgens de gregoriaanse kalender). Echter, volgens uw Iraanse documenten werd u geboren op 1 favardin 1363 (21 maart 1984). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat de Iraanse autoriteiten de geboortedatum zelf kiezen wanneer iemands ouders ongeletterd zijn (CGVS I, p. 7).

Voorts werd vastgesteld dat uw kennis over uw eigen etnische origine zeer ingestudeerd overkomt. Zo vertelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verschillende zaken over Hazara gebruiken en tradities, waaronder “het feest van de rode bloem” uit Mazar (CGVS I, p. 9-11). Echter, wanneer u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud wordt gevraagd hoe u weet heeft van dat “feest van de rode bloem” uit Mazar, antwoordt u eerst dat uw vader “lang geleden over dingen sprak” maar u deze vergeten bent, alvorens u moet toegeven dat u de zaken die u over Hazara heeft verteld tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, hoorde van jongens uit het opvangcentrum in België. U moet ook toegeven dat u geen idee heeft welke betekenis het “feest van de rode bloem” heeft (CGVS II, p. 5). Mede gelet op het feit dat u beweert vijftientig jaar in een Afgaans vluchtelingenkamp in Iran te hebben gewoond, is het uitermate bevreemdend dat u die kennis van uw eigen etnie en land van herkomst pas vergaarde tijdens uw verblijf in België, wat ernstige twijfels doet rijzen over uw voorgehouden etnie en Afgaanse nationaliteit.

Verder dient opgemerkt dat ook uw kennis van Afghanistan in het algemeen een sterk ingestudeerd karakter vertoont. Immers, u tijdens uw eerste onderhoud gevraagd wat u weet over Afghanistan somt u vlot een aantal Afgaanse etnieën en gesproken talen op, kan u zeggen wie de huidige president is en wie zijn voorganger was en kent u nog andere belangrijke Hazara politici in Afghanistan. U moet meteen evenwel toegeven dat u deze zaken van het internet gehaald heeft en heeft gelezen in groepjes op Facebook (CGVS I, p. 25-26). Ook tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dat uw vader “lang geleden sprak over dingen maar dat u zijn woorden vergat”, alvorens u moet toegeven dat u de meeste dingen die u over Afghanistan verteld heeft, te horen kreeg van jongens uit uw opvangcentrum in België (CGVS II, p. 5). Dat u deze zaken pas vernam in België terwijl u daarvoor gedurende vijftientig jaar in een Afgaans vluchtelingenkamp beweert gewoond te hebben, trekt uw voorgehouden Afgaanse nationaliteit verder in twijfel.

Verder moet worden vastgesteld dat uw kennis van uw oorspronkelijke plaats van origine, die van uw ouders en andere familieleden in Afghanistan bijna onbestaande is. Zo kan u weliswaar vertellen dat uw ouders geboren zijn in het district Lal van de provincie Ghor, in een dorp genaamd Sare Jangal. U vervolgens gevraagd wat u over deze plek weet, beweert u bevreemdend genoeg dat uw ouders enkel zeiden dat het bergachtig was en dat ze er verder nooit over spraken omdat de oorlog uitbrak en ze zijn gevlucht naar Iran (CGVS I, p. 13). Het is evenwel weinig aannemelijk dat uw ouders dermate weinig vertelden over hun regio van herkomst. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet blijkt te weten dat Lal Sarjangal het districtscentrum is van het gelijknamige district. Wanneer u vervolgens bovendien gevraagd wordt of u ooit iets gevraagd heeft over uw oorspronkelijke regio van herkomst, antwoordt u frappant genoeg ontkennend (CGVS I, p. 13-14). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Ook wanneer u later tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of u nog andere districten van Ghor kent, moet u het antwoord schuldig blijven. U kan ook niet met zekerheid zeggen welke de omliggende provincies van Ghor zijn (CGVS I, p. 25). U verklaart evenwel dat uw vader enkel zei dat hij landbouwer was tot de oorlog in Afghanistan uitbrak. Echter, u kan niets vertellen over zijn werk als landbouwer. Ook wanneer u gevraagd wordt om meer te vertellen over de oorlog waarvoor uw ouders uit Afghanistan vluchtten, kan u enkel vaag zeggen dat uw vader vertelde dat hij “op een bepaalde moment” zag dat de Sovjetunie Afghanistan was binnengevallen, en ze toen besloten naar Iran te gaan. U kan er verder niets meer over zeggen (CGVS I, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk. Ook dient het opgemerkt dat het frappant is dat u niet weet, gelet op de Afgaanse context, hoe uw vader de familie van uw moeder leerde kennen voor ze trouwden (CGVS I, p. 14). Dat u bovendien niet weet van waar in Afghanistan uw schoonbroer afkomstig is, ook al is uw zus getrouwd toen u reeds in België was, is ook zeer opmerkelijk (CGVS I, p. 15). U weet evenmin van waar uw twee neefjes, waarmee u nota bene op school zat, vandaan komen in Afghanistan omdat u “dat soort vragen” nooit stelde (CGVS I, p. 22). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Vervolgens dient opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geboorteplaats van uw verloofde. Immers, zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw verloofde Hazara is en geboren is in Afghanistan, maar dat u niet weet waar (Verklaring DVZ, vraag 15b). Echter, op het CGVS beweert u plots dat uw verloofde geboren is in Iran, in de stad Teheran. U kan evenwel niet vertellen waarom uw verloofde niet in Afghanistan is geboren. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, kan u enkel zeggen dat uw verloofde in het begin vertelde dat ze geboren was in Afghanistan, maar een tijd geleden zei dat ze in Iran geboren werd en dat u het dus “zelf niet meer weet” (CGVS I, p. 17). Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat u niet weet waar uw verloofde geboren is. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat jullie niet zoveel over elkaar weten en dat jullie ook niet over deze dingen praten (CGVS, p. 17-18). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen en zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het niet aannemelijk is dat u met uw familie de moeite nam om naar Teheran te reizen om een aanzoek te doen zonder te weten waar uw verloofde en haar familie vandaan kwamen, beweert u

aanvankelijk dat u “niet geïnteresseerd bent” in dat soort zaken en dat het “onnodig” was alvorens u voorstelt om uw verloofde te bellen om te vragen wat haar origine en die van haar familie is als dat nodig is. Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, herhaalt u dat de herkomst van uw verloofde niet cruciaal is alvorens u plots beweert dat haar familie van Ghazni komt en uw verloofde daar ook geboren is (CGVS II, p. 12). U beweert plotsklaps dat u het haar gevraagd heeft na uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS. Echter, gevraagd waar in de provincie Ghazni ze geboren is moet u het antwoord schuldig blijven. U weet er verder niets over en kan enkel zeggen dat het “een provincie is van Hazara”. Vervolgens geconfronteerd met het feit dat het zeer bizar is dat u plots verklaart dat uw verloofde van Ghazni afkomstig is maar niet weet van waar precies, zwijgt u eerst geruime tijd alvorens u naast de kwestie antwoordt dat uw vader u “wat informatie” gaf over de plaats waar hij woonde maar dat u het allemaal vergeten bent (CGVS II, p. 12).

Voorts dient opgemerkt dat uw kennis van de plaatsen van herkomst van uw Afghaanse werkgever en tevens buurman in Iran, uw vaste Afghaanse collega's met wie u vijf jaar werkte en uw andere burens, onbestaande is. Zo heeft u geen enkel idee van waar in Afghanistan uw werkgever of collega's afkomstig waren omdat u het “nooit vroeg”. U kan evenmin zeggen waarom uw werkgever in Iran was (CGVS, p. 18-19). Dat u gedurende vijf jaar voor en met deze mensen werkte in een Afghaans vluchtelingenkamp en niet eens kan vertellen van waar in Afghanistan zij afkomstig zijn omdat u het nooit vroeg, is evenwel niet aannemelijk. Ook wanneer u gevraagd wordt van waar uw burens in het Afghaanse vluchtelingenkamp afkomstig zijn, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweert u overigens dat er nooit iemand bij u thuis op bezoek kwam, wat op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen is (CGVS II, p. 13).

Wanneer u bovendien gevraagd wordt welke Pasjtoenstammen er aanwezig waren in het vluchtelingkamp, aangezien u beweert dat er Pasjtoenen in het kamp woonden en u ook met Pasjtoenen in de klas zat, moet u opmerkelijk genoeg het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 11 en 21).

Ook over uw familienaam legt u zeer bevreemdende verklaringen af. Zo beweert u dat uw vader jullie achternaam liet veranderen van “Hazara” naar “A. (...)” toen u in het derde leerjaar zat. Gevraagd waarom hij dit deed, kan u enkel zeggen dat hij dit deed omdat u “vaak gepest” werd in de les (CGVS I, p. 22). Echter, gelet op uw verklaring dat het merendeel van de bevolking in het Afghaanse vluchtelingenkamp van Hazara origine was, houdt dit weinig steek. U vervolgens gevraagd waarom uw vader dan plots de naam “A. (...)” aannam, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 22). U verklaart verder dat uw vader de naam “Hazara” waarschijnlijk verzonnen heeft omdat achternamen in Afghanistan geen waarde hebben en dat men mensen elkaar aanspreken met de voornaam gevolgd door de “zoon van die of die”. U vervolgens gevraagd waarom uw vader dan niet gewoon de naam gebruikte van zijn vader als achternaam, moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven. U weet verder niets over de naam A. (...) en waarom uw vader die naam koos (CGVS I, p. 23).

Ook legt u zeer opmerkelijke verklaringen af over uw Iraanse verblijfsvergunning (Amayesh). Zo beweert u dat u uw originele Amayeshkaarten nooit gekregen heeft en dat u enkel de kopie ervan kreeg. U beweert verder dat niemand in het vluchtelingenkamp ooit de originele verblijfskaart kreeg (CGVS II, p. 13-14). Dit is evenwel niet aannemelijk. Zo blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat Afghaanse vluchtelingen enkel een kopie kregen van hun Amayeshkaart en is het bovendien allerm minst logisch dat de Iraanse autoriteiten zouden toelaten dat Afghaanse vluchtelingen slechts met gemakkelijk manipuleerbare kopieën van Amayeshkaarten hun identiteit kunnen bewijzen. U gevraagd waarom jullie enkel een kopie kregen van jullie Amayeshkaart, komt u evenmin verder dan te zeggen dat “ze dachten dat jullie het zouden misbruiken”. Echter, u moet meteen daarna toegeven dat u dit niet zeker weet (CGVS II, p. 14).

Ten slotte dient opgemerkt dat uw kennis van de Afghaanse kalender bijna onbestaande is. Zo kan u slechts zes maanden opnoemen en moet u meteen toegeven dat u ze niet in volgorde kent. U weet evenmin wat de eerste maand van jaar is volgens de Afghaanse kalender. Frappant genoeg weet u zelfs niet wat het huidige jaar is volgens de Afghaanse kalender (CGVS I, p. 8). Zo is het bizar dat u niet blijkt te weten dat de Iraanse kalender identiek is aan de Afghaanse en dat ze enkel op vlak van maandnamen verschilt. Dat u bovendien gedurende vijftientig jaar in een Afghaans vluchtelingenkamp beweert gewoond te hebben en een dermate slechte kennis heeft van de Afghaanse kalender, is zeer opmerkelijk.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen, integendeel. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw meest recente Iraanse werkvergunning, dient opgemerkt dat het allerm minst aannemelijk is dat dit document werd afgegeven op de eerste dag van de eerste maand van het jaar, een feestdag. Hiermee geconfronteerd, beweert u eerst dat het uw geboortedatum is alvorens u moet toegeven dat het inderdaad de datum van afgifte is nadat u het document kon bekijken. U moet

vervolgens toegeven dat die dag een feestdag is en dat u niet weet waarom ze dat schreven omdat dit inderdaad niet mogelijk is (CGVS II, p. 14-15). Dit doet zeer ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten. Bovendien dient opgemerkt dat na onderzoek blijkt dat de stempel op de werkvergunning een scan is en geen echte stempel. Hiermee geconfronteerd, geeft u trouwens telkens een ontwijkend antwoord (CGVS II, p. 15). Wat betreft de Iraanse verblijfskaarten van uw familie en uw Iraanse verblijfskaart, dient overigens te worden opgemerkt dat het slechts kopieën betreft die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Daarnaast dient opgemerkt dat, ook wat betreft de Iraanse werkvergunning van uw vader, uw Iraanse werkvergunningen, uw Iraanse schooldocumenten en de reisvergunning van uw vader, uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc. Ook wat betreft de taskara van uw vader, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw aanvraag te herstellen. Wat betreft de foto's dient opgemerkt dat er niet uit kan blijken welke nationaliteit u heeft. De briefomslag toont enkel dat u post ontving vanuit Iran. Het door u voorgelegde attest, waaruit blijkt dat u psychologisch wordt opgevolgd, werd hierboven reeds besproken. Er dient te worden toegevoegd dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Evenmin blijkt door wie of op basis waarvan de diagnose van post-traumatisch stress syndroom werd gesteld. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft uw opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud die door uw advocaat werden doorgestuurd via e-mail, waarin u stelt dat u het algemeen gevoel heeft dat er bij de tolken informatie verloren is gegaan of zelfs niet correct zou zijn overgebracht, dient opgemerkt dat u op geen enkele manier staat op welke manier er informatie verloren zou zijn gegaan of verkeerd zou zijn overgebracht. Evenmin toont u concreet aan in welke mate u dermate last had van stress u dat u zich niet goed kon concentreren. Bovendien kan worden verwacht dat u elementaire vragen over uw persoonlijke leefwereld zonder problemen kan beantwoorden, ook als u last heeft van stress. Uw opmerking dat u niets weet over Ghazni, dat u er nooit heeft gewoond en dat u beseft dat het fout was om te zeggen dat er enkel Hazara's wonen aangezien er ook andere etnieën wonen, is louter een post factum bewering.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afgaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 12/01/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen,

reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS I, p. 1-2). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. U koos er evenwel voor om vast te houden aan uw verklaringen (CGVS I, p. 28).

U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "de rechten van de verdediging", van de algemene motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier "de rechten van verdediging" en het gelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde rechten en beginselen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat artikel 4.3 van voormelde richtlijn werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt. Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad dat deze richtlijn een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk overeenstemt met artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. Het artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG werd bij de wet van 15 september 2006 omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Derhalve beschikt artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU evenmin over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, daar de inhoud van het artikel reeds werd omgezet in de Vreemdelingenwet. De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad duidt erop dat van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partij dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geenszins heeft voldaan aan de op haar rustende plicht tot medewerking.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit en haar voorgehouden jarenlange verblijf als Afghaanse vluchteling in een vluchtelingenkamp in Iran en dit omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar geboortedatum; (ii) haar kennis over haar eigen etnische origine (Hazara) zeer ingestudeerd overkomt; (iii) haar kennis van Afghanistan in het algemeen een sterk ingestudeerd karakter vertoont; (iv) haar kennis van haar oorspronkelijke plaats van origine, die van haar ouders en andere familieleden in Afghanistan bijna onbestaande is; (v) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geboorteplaats van haar verloofde; (vi) haar kennis van de plaatsen van herkomst van haar Afghaanse werkgever en tevens buurman in Iran, haar vaste Afghaanse collega's met wie zij vijf jaar werkte en haar andere burens onbestaande is; (vii) zij niet weet welke Pasjtoenstammen er aanwezig waren in het vluchtelingenkamp; (viii) zij ook over haar familienaam zeer bevreemdende verklaringen aflegt; (ix) zij zeer opmerkelijke verklaringen aflegt over haar Iraanse verblijfsvergunning (Amayesh); en (x) haar kennis van de Afghaanse kalender bijna onbestaande is. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift vooreerst aan dat het onderzoek van verwerende partij inzake de door haar voorgehouden herkomst gebrekkig is. Vooreerst heeft verwerende partij nagelaten rekening te houden met haar profiel, haar afkomst en scholingsgraad en in het bijzonder met haar jarenlange verblijf in Iran en het feit dat zij tot bij haar vertrek in het vluchtelingenkamp te Torbat-e-Jam woonde. Evenmin werd rekening gehouden met het feit dat zij op de hoogte was van de procedure voor het verkrijgen en het verlengen van verblijfskaarten, noch werden haar *“vragen gesteld over de talrijke culturele verschillen tussen Iraniërs en Afghanen”*. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat dergelijke elementen nochtans wel degelijk van belang zijn in het onderzoek naar de voorgehouden herkomst en nationaliteit. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat door verwerende partij geen objectief onderzoek gevoerd werd naar de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp, dit terwijl verwerende partij zich dient te steunen op objectieve gegevens die kunnen worden geverifieerd met de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. Verzoekende partij verwijst naar het door haar bijgebrachte rapport van BAFIA van mei 2006 (bijlage 2 van het verzoekschrift) waaruit de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp blijken.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het profiel, de afkomst en de scholingsgraad van verzoekende partij en haar beweerde jarenlange verblijf in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran. Het is gelet op haar verklaring dat zij gedurende vijftientig jaar in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran zou hebben verbleven geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij er enige kennis zou hebben opgedaan over Afghanistan en dat zij ook geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over haar leven in het vluchtelingenkamp en haar contacten met andere Afghanen. Tevens mag van haar worden verwacht dat zij overtuigende en consistente verklaringen aflegt over elementen die betrekking hebben op haar eigen persoon en haar familie, zoals haar eigen geboortedatum, haar eigen etnische origine, haar oorspronkelijke plaats van origine, die van haar ouders en andere familieleden in Afghanistan, haar familienaam en meer bepaald de reden waarom haar vader deze heeft laten veranderen, en de geboorteplaats van haar verloofde. De vaststelling dat zij hierin niet slaagt, doet wel degelijk op ernstige wijze afbreuk aan de door haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit en haar bewering van haar tiende tot aan haar vertrek uit Iran in 2015 in een Afghaans vluchtelingenkamp te hebben geleefd.

Daar waar verzoekende partij bemerkt dat haar geen vragen werden gesteld over de talrijke culturele verschillen tussen Iraniërs en Afghanen, bemerkt de Raad evenwel dat de aan verzoekende partij gestelde vragen afgestemd waren op het voorgehouden profiel van verzoekende partij en dat voormelde vaststellingen tot het besluit nopen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit en haar jarenlange verblijf in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran. Dat haar bepaalde vragen niet werden gesteld en dat zij bepaalde zaken wel zou weten zoals culturele verschillen tussen Iraniërs en Afghanen, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Verder bemerkt de Raad dat het loutere gegeven dat zij op de hoogte zou zijn geweest van de procedure voor het verkrijgen en het verlengen van de verblijfskaarten evenmin afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Dit geldt des te meer gezien de vaststelling dat zij over deze verblijfskaarten tevens de onaannemelijke verklaring aflegt dat zij hiervan nooit de originelen zou hebben verkregen, maar enkel een kopie.

Waar zij verder nog algemene informatie bijbrengt over de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp (bijlage 2 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad evenwel dat voor zover verzoekende partij hiermee wil aantonen dat haar verklaringen over de levensomstandigheden in het kamp stroken met de algemene informatie die hierover beschikbaar is, verzoekende partij hiermee geen enkele afbreuk doet aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit wel degelijk besloten kan worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Afghaanse nationaliteit en haar jarenlange verblijf in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran. De Raad wijst verzoekende partij er nog op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen.

Wat betreft ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad er evenwel op dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De Raad onderstreept dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze dient te worden beoordeeld.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar geboortedatum niet van aard is om haar Afghaanse nationaliteit in twijfel te trekken, temeer gezien haar uitleg dat de Iraanse autoriteiten zelf de geboortedatum kiezen wanneer iemands ouders ongeletterd zijn, meent de Raad dat de loutere opmerking van verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten zelf de geboortedatum kiezen wanneer iemands ouders ongeletterd zijn geenszins afdoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Immers kan dit niet verklaren waarom zij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij geboren werd op 6 juli 1985, om zich vervolgens te corrigeren naar 15 juli 1987, om dan op het Commissariaat-generaal weer plots te verklaren dat zij geboren werd op 15 *tir* 1364 (6 juli 1985 volgens de gregoriaanse kalender), hierbij opmerkend dat er een fout werd gemaakt op haar Iraanse documenten en er overal 15 *tir* 1363 staat (6 juli 1984 volgens de gregoriaanse kalender), terwijl uit haar Iraanse documenten dan weer blijkt dat zij werd geboren op 1 *favardin* 1363 (21 maart 1984).

2.2.9.1. Verder ziet verzoekende partij niet in waarom zij de waarheid niet zou vertellen over haar Iraanse verblijfsvergunning (*Amayesh*), temeer nu haar verklaringen met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van de *amayesh*kaarten in de bestreden beslissing niet worden betwist. Verzoekende partij wijst er in dit verband tevens op dat zij in een vluchtelingenkamp verbleef “*waar het niet uitgesloten is dat er andere regels van toepassing zouden kunnen zijn*”. Verzoekende partij voegt dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift een rapport van het Iraanse *Bureau for Aliens and Foreign Immigrant Affairs* (BAFIA) van mei 2006 waaruit blijkt dat de bewegingsvrijheid van Afghaanse vluchtelingen in het vluchtelingenkamp beperkt was (bijlage 2) en een publicatie van UNHCR van 21 november 2008 waarin gesteld wordt dat er in het vluchtelingenkamp ongeveer 5000 Afghanen waren gehuisvest (bijlage 3).

2.2.9.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat de verklaring van verzoekende partij dat zij haar originele *amayesh*kaarten nooit gekregen zou hebben, dat zij enkel de kopie ervan kreeg en dat niemand in het vluchtelingenkamp ooit de originele verblijfskaart kreeg geenszins aannemelijk is. De Raad stelt, samen met verwerende partij, vast dat nergens uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd over de *amayesh*registratie voor Afghaanse vluchtelingen in Iran (administratief dossier, stuk 21, map landeninformatie, deel 6) blijkt dat Afghaanse vluchtelingen een kopie kregen van hun *amayesh*kaart. Tevens merkt verwerende partij terecht op dat het allerm minst logisch is dat de Iraanse autoriteiten zouden toelaten dat Afghaanse vluchtelingen slechts met gemakkelijk manipuleerbare kopieën van *amayesh*kaarten hun identiteit kunnen bewijzen. Waar verzoekende partij opmerkt dat zij in een vluchtelingenkamp verbleef “*waar het niet uitgesloten is dat er andere regels van toepassing zouden kunnen zijn*”, stelt de Raad vast dat enerzijds uit voormelde informatie nergens blijkt dat deze niet zou gelden voor Afghanen die verblijven in een vluchtelingenkamp en dat dit anderzijds evenmin door verzoekende partij wordt aangetoond aan de hand van objectieve informatie waardoor zij niet verder komt dan blote beweringen. De door haar bijgebrachte informatie (bijlagen 2 en 3 van het verzoekschrift) ondersteunt immers op geen enkele manier haar bewering dat het wel degelijk plausibel is dat zij en de andere Afghaanse vluchtelingen in het vluchtelingenkamp enkel een kopie hebben gekregen van een *Amayesh*kaart.

2.2.10.1. Waar verwerende partij motiveert dat haar kennis over haar eigen etnische origine (Hazara) zeer ingestudeerd overkomt en dat ook haar kennis van Afghanistan in het algemeen een sterk ingestudeerd karakter vertoont, meent verzoekende partij dat verwerende partij onterecht motiveert dat zij deze zaken pas vernomen zou hebben in België. Immers bedoelde zij louter “*dat hij in het*

opvangcentrum in aanraking kwam met Afghanen die in Afghanistan en dat zij ook deze zaken vermeldde”. Verzoekende partij stelt dat *“het feit dat verzoeker in België in contact komt met Afghanen uit Afghanistan en daardoor zijn band met Afghanistan sterker wordt, (...) geenszins (impliceert) dat zijn kennis ingestudeerd is”* en dat *“(h)et feit dat verzoeker zich informeert over zijn land van herkomst impliceert dat hij daarmee een band heeft”*.

2.2.10.2. De Raad stelt dienaangaande evenwel vast dat verzoekende partij zelf duidelijk aangaf dat wat zij wist over Hazara hoorde van jongens uit het opvangcentrum in België (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS d.d. 19/09/2018, p. 5) en dat de meeste dingen die zij vertelde over Afghanistan gehoord had van jongens uit het opvangcentrum in België (notities CGVS d.d. 19/09/2018, p. 5). In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht besloten dat het gegeven dat verzoekende partij deze zaken pas vernam in België terwijl zij daarvoor gedurende vijftientwintig jaar in een Afghaans vluchtelingenkamp beweert gewoond te hebben, haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit verder in twijfel trekt.

2.2.11.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar kennis van haar oorspronkelijke plaats van origine, die van haar ouders en andere familieleden in Afghanistan bijna onbestaande is, benadrukt verzoekende partij dat zij wel wist dat haar ouders geboren zijn in het district Jalalabad van de provincie Ghor in een dorp genaamd Sare Jangal. Verder kan zij hierover enkel vertellen wat haar ouders haar hebben verteld. Van haar kan geenszins verwacht worden dat zij gedetailleerd zou kunnen vertellen over het landbouwwerk van haar vader. Evenmin kan haar verweten worden niet te weten welke de omliggende provincies van Ghor zijn, gezien haar lang verblijf in Iran.

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekende partij, als kind van Afghaanse ouders die naar Iran moesten vluchten omdat de oorlog uitbrak, verwacht mag worden dat zij enige kennis zou hebben over de regio van herkomst van haar ouders, het leven van haar ouders in Afghanistan en hun vlucht uit Afghanistan. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat haar ouders haar hierover spontaan zouden hebben verteld en/of dat verzoekende partij hiernaar zou hebben gevraagd. De vastgestelde vaagheden en onwetendheden over onder meer hun regio van herkomst, het werk van haar vader als landbouwer, de oorlog waarvoor haar ouders uit Afghanistan vluchtten en hoe haar vader de familie van haar moeder leerde kennen voor ze trouwden, ondergraven dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij stelt dat het gegeven dat zij de Pasjtoenstammen niet kan opsommen geen afbreuk kan doen aan de door haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit, bemerkt de Raad evenwel dat aangezien verzoekende partij zelf beweerde dat er Pasjtoenen in haar vluchtelingenkamp woonden en dat zij ook met Pasjtoenen in de klas zat, *in casu* van haar mag worden verwacht dat zij zou weten welke Pasjtoenstammen er aanwezig waren in het vluchtelingenkamp. Verder onderstreept de Raad nog dat de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing dienen te worden samen gelezen en dat de commissaris-generaal op grond van het geheel van deze vaststellingen oordeelde dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit en haar voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in een vluchtelingenkamp in Iran.

2.2.13. Wat nog de opmerking betreft van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij doorheen de procedure in het Dari werd gehoord, bemerkt de Raad dat een loutere kennis van het Dari niet volstaat om haar Afghaanse nationaliteit aan te tonen. Zij er tevens op gewezen dat verzoekende partij zelf tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij beter Farsi spreekt dan Dari aangezien zij het vaker sprak en dat een Dari-spreker haar niet altijd goed verstaat (administratief dossier, stuk 9, notities CGVS d.d. 12/01/2018, p. 4 en 12). Gezien haar beweerde jarenlange verblijf in een vluchtelingenkamp waar enkel Afghanen verbleven komt dergelijke verklaring erg bevreemdend over.

2.2.14.1. Verzoekende partij verwijst voorts nog naar de door haar bijgebrachte documenten en is het niet eens met de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing. Immers, *“(u)it de motieven van de beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de belangrijke gegevens op de voorgelegde documenten betwist wanneer dit wordt vergeleken met de verklaringen van verzoeker.”* Verzoekende partij bemerkt dat *“(e)nkel omtrent de meest recente Iraanse werkvergunning (...) de verwerende op(merkt) dat het allerm minst aannemelijk is dat dit document werd afgegeven op de eerste dag van de eerste maand van het jaar, een feestdag.”* Verzoekende partij meent evenwel dat *“(h)et feit dat verzoeker zelf toegeeft dat die dag een feestdag is en dat hij niet weet waarom ze dat schrijven, (...) aan(toont) dat verzoeker te goeder trouw is en dat dit mogelijk te wijten is aan de Iraanse administratie”*. Verzoekende partij stelt voorts vast dat er met betrekking tot deze documenten geen ernstige

onderzoeksdaden werden gesteld. Echter, indien verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de door verzoekende partij voorgebrachte documenten, dient dit door haar te worden geverifieerd. Verwerende partij heeft evenwel nagelaten de voorgelegde Amayeshkaarten te verifiëren bij UNHCR.

2.2.14.2. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten terecht het volgende motiveert in de bestreden beslissing: *“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen, integendeel. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw meest recente Iraanse werkvergunning, dient opgemerkt dat het allerm minst aannemelijk is dat dit document werd afgegeven op de eerste dag van de eerste maand van het jaar, een feestdag. Hiermee geconfronteerd, beweert u eerst dat het uw geboortedatum is alvorens u moet toegeven dat het inderdaad de datum van afgifte is nadat u het document kon bekijken. U moet vervolgens toegeven dat die dag een feestdag is en dat u niet weet waarom ze dat schreven omdat dit inderdaad niet mogelijk is (CGVS II, p. 14-15). Dit doet zeer ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten. Bovendien dient opgemerkt dat na onderzoek blijkt dat de stempel op de werkvergunning een scan is en geen echte stempel. Hiermee geconfronteerd, geeft u trouwens telkens een ontwijkend antwoord (CGVS II, p. 15). Wat betreft de Iraanse verblijfskaarten van uw familie en uw Iraanse verblijfskaart, dient overigens te worden opgemerkt dat het slechts kopieën betreft die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Daarnaast dient opgemerkt dat, ook wat betreft de Iraanse werkvergunning van uw vader, uw Iraanse werkvergunningen, uw Iraanse schooldocumenten en de reisvergunning van uw vader, uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc. Ook wat betreft de taskara van uw vader, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto's dient opgemerkt dat er niet uit kan blijken welke nationaliteit u heeft. De briefomslag toont enkel dat u post ontving vanuit Iran. Het door u voorgelegde attest, waaruit blijkt dat u psychologisch wordt opgevolgd, werd hierboven reeds besproken. Er dient te worden toegevoegd dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Evenmin blijkt door wie of op basis waarvan de diagnose van post-traumatisch stress syndroom werd gesteld. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft uw opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud die door uw advocaat werden doorgestuurd via e-mail, waarin u stelt dat u het algemeen gevoel heeft dat er bij de tolken informatie verloren is gegaan of zelfs niet correct zou zijn overgebracht, dient opgemerkt dat u op geen enkele manier staat op welke manier er informatie verloren zou zijn gegaan of verkeerd zou zijn overgebracht. Evenmin toont u concreet aan in welke mate u dermate last had van stress u dat u zich niet goed kon concentreren. Bovendien kan worden verwacht dat u elementaire vragen over uw persoonlijke leefwereld zonder problemen kan beantwoorden, ook als u last heeft van stress. Uw opmerking dat u niets weet over Ghazni, dat u er nooit heeft gewoond en dat u beseft dat het fout was om te zeggen dat er enkel Hazara's wonen aangezien er ook andere etnieën wonen, is louter een post factum bewering.”.*

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij bovenstaande motivering geenszins in een ander daglicht stelt, nu zij zich grotendeels beperkt tot losse beweringen en het louter tegenspreken van de

conclusie van verwerende partij. Verder blijkt verzoekende partij er in haar betoog ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door verwerende partij omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoekende partij bijgebrachte documenten.

Wat nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat verwerende partij nagelaten heeft de voorgelegde *Amayesh*kaarten te verifiëren bij UNHCR, duidt de Raad er evenwel op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit en haar bewering dat zij voor haar vertrek naar België gedurende jaren verbleef in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal de voorgelegde *Amayesh*kaarten diende te verifiëren bij UNHCR.

2.2.15. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog het rapport *Second-generation Afghans in Iran: Integration, Identity and Return* van het *Afghanistan Research and Evaluation Unit (AREU)* van april 2008 voegt (bijlage 4), merkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Afghaanse nationaliteit en haar verklaring dat zij voor haar komst naar België gedurende jaren in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran leefde. Een loutere verwijzing naar een rapport over de algemene situatie voor Afghanen in Iran is geenszins van aard om hieraan afbreuk te doen.

2.2.16. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.19., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X).

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit en aan haar bewering dat zij als Afghaans vluchteling in een vluchtelingenkamp in Iran leefde, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij, door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In dit kader benadrukt de Raad nog dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke nationaliteit, herkomst en achtergrond van verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen en situatie en over de vraag of zij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een

land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is.

2.2.18. Ter terechtzitting brengt verzoekende partij per aanvullende nota nog een “*Attest samenstelling van het gezin d.d. 28.01.2019*” en twee enveloppen aan. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft het attest, zij het vooreerst herhaald dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling (administratief dossier, stuk 21, map landeninformatie, deel 5) waardoor de bewijswaarde van Iraanse documenten sowieso reeds relatief is. Bovendien moet *in casu* worden vastgesteld dat de handtekening op het document, dat zou zijn opgesteld door het hoofd van Burgerlijke Zaken en Buitenlandse Immigranten van de afdeling Khorasan Razoi, slechts een kopie betreft, waardoor de bewijswaarde van het document verder ondergraven wordt. Uit de bijgevoegde enveloppen kan slechts blijken dat verzoekende partij post ontvangt uit Iran.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12 januari 2018 en 19 september 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud werd zij bijgestaan door een tolk Farsi en tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud door een tolk Dari. Tijdens beide gehoren werd zij bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit en haar jarenlange verblijf in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.21. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT